

199.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 24 lutego 1928 r.

o zmianie art. art. 7 i 36 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. W końcu art. 7 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) w brzmieniu ustawy z dnia 28 października 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 120, poz. 863) dodaje się nowy ustęp o treści następującej:

„Listy płacy robotników, prowadzone przez zakłady pracy, zobowiązane do zabezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia, powinny być przechowywane przez te zakłady pracy w ciągu roku. Zakłady te obowiązane są na żądanie zarządów obwodowych funduszu bezrobocia oraz instytucji, pełniących ich czynności zastępczo, dostarczać listy płacy bądź w oryginałach, bądź w odpisach, poświadczonych przez te zakłady. Zarządy obwodowe oraz instytucje, pełniące ich czynności zastępczo, mają prawo sprawdzania zgodności odpisów list płacy z oryginałami”.

Art. 2. Art. 36 powołanej w art. 1 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Do wkładek zakładów pracy, nieuiszczonych w terminie ich płatności, dolicza się odsetki w wysokości 2% miesięcznie. W wypadkach, gdy zostanie stwierdzone, że nieuiszczenie wkładek w terminie ich płatności nastąpiło niezależnie od woli płatnika, zarząd główny funduszu bezrobocia na wniosek zarządu obwodowego może spłatę tych zaległości odroczyć lub rozłożyć na raty, zmniejszając jednocześnie odsetki do 1% miesięcznie. Część wkładki zakładów pracy, potrącona z zarobków robotników, nie podlega ani odroczeniu ani rozłożeniu na raty.

Przepisy ust. 1 mogą być w poszczególnych wypadkach na mocy decyzji zarządu głównego funduszu bezrobocia, powziętej na wniosek zarządu obwodowego funduszu bezrobocia, zastosowane do zaległości, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, przy obliczaniu odsetek, od dnia powstania zaległości, o ile te zaległości nie zostały już uiszczone.

Odsetki liczą się od następnego dnia po upływie terminu płatności, t. j. od 21 każdego miesiąca, przyczem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały.

Wykaz zaległości, stwierdzony przez zarząd obwodowy lub upoważnioną w myśl art. 22 instytucję, stanowi tytuł egzekucyjny.

Na pokrycie kosztów przymusowego ściągania pobiera się od płatników opłaty egzekucyjne oraz opłaty na pokrycie kosztów przeniesienia i przechowywania zajętych ruchomości. Opłaty za czynności

egzekucyjne, włączając w to i sprzedaż przymusową, nie mogą przekraczać 5% od zaległości. O ile czynności egzekucyjne ograniczyły się do pisemnego wezwania płatnika do zapłaty zaległości — opłata egzekucyjna wynosi 1/4% od sumy zaległej, nie mniej jednak niż 50 gr. i nie więcej niż 50 zł. Opłaty na pokrycie kosztów przeniesienia i przechowywania zajętych ruchomości pobiera się w wysokości kosztów rzeczywiście poniesionych.

Zaległe wkładki, odsetki, opłaty egzekucyjne oraz opłaty za przeniesienie i przechowanie ściągane będą przez zarządy gmin miejskich i wiejskich podobnie, jak samoistne daniny komunalne, przyczem opłaty egzekucyjne i opłaty za przeniesienie i przechowanie przypadają będą na rzecz egzekwującej gminy.

Zarządom obwodowym i upoważnionym przez nie instytucjom przysługuje również prawo poszukiwania zaległości w drodze egzekucji sądowej”.

Art. 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

200.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 24 lutego 1928 r.

o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. o stanowiskach oficerskich w polskiej marynarce handlowej.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezy-

denta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Do ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. o stanowiskach oficerskich w polskiej marynarce handlowej (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 588) wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

I. Art. 2 ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„Za żeglugę małą uważa się żeglugę na morzu Bałtyckim oraz Północnem w granicach od 60° szerokości geograficznej do linii Dover - Calais”.

II. Art. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„Ustanawia się następujące stopnie oficerów nawigacyjnych marynarki handlowej:

- a) kapitan wielkiej żeglugi,
- b) „ małej „
- c) porucznik wielkiej „
- d) „ małej „
- e) szyper I klasy,
- f) „ II „

III. W art. 4 ust. 3 zamiast słów: „do 1000 rejestrowanych tonn” wstawia się „do 1000 brutto rejestrowych tonn”.

Ustęp 5 tegoż artykułu otrzymuje następujące brzmienie:

„Szyper I klasy ma prawo dowodzić wszelkimi statkami handlowymi w żegludze przybrzeżnej oraz statkami rybackimi i holownikami w żegludze małej i być młodszym pomocnikiem kapitana na handlowych statkach nieosobowych w każdej żegludze”.

Na końcu art. 4 dodaje się następujący ustęp:

„Szyper II klasy ma prawo dowodzić statkami handlowymi do 200 brutto rejestrowych tonn w żegludze przybrzeżnej z wyjątkiem statków osobowych, dowodzić lichterkami morskimi w każdej żegludze i może być pomocnikiem szypra I klasy na statkach rybackich i holownikach”.

IV. Art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Ustanawia się następujące stopnie oficerów mechaników marynarki handlowej:

- a) mechanik I klasy,
- b) „ II „
- c) „ III „
- d) maszynista okrętowy I klasy
- e) „ „ II „

V. Do art. 7 dodaje się następujące ustępy końcowe:

„Maszynista okrętowy I klasy ma prawo:

- a) kierować maszynami statków rybackich i holowników do 700 IHP. i silnikami spaliniowymi do 375 EHP. oraz maszynami wszelkich statków handlowych 3 kategorii,
- b) być trzecim mechanikiem na wszelkich statkach handlowych.

Maszynista okrętowy II klasy ma prawo:

- a) kierować maszynami statków rybackich i holowników do 200 IHP. i silnikami spaliniowymi do 100 EHP.,
- b) być pomocnikiem maszynisty okrętowego I klasy”.

VI. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Dla otrzymania dyplomu szypra II klasy należy:

- a) złożyć egzamin teoretyczny i praktyczny podług ustalonego przez Ministra Przemysłu i Handlu programu,
- b) posiadać 48-miesięczny cenzus praktyki w charakterze marynarza pokładowego na statkach morskich”.

VII. Po art. 8 wstawia się art. 8-a o następującem brzmieniu:

„Dla otrzymania dyplomu szypra I klasy należy:

- a) złożyć egzamin teoretyczny i praktyczny podług ustalonego przez Ministra Przemysłu i Handlu programu,
- b) posiadać 72-miesięczny cenzus praktyki odbytej w charakterze marynarza lub szypra II klasy”.

VIII. W art. 9 punkt a) po słowie „lub” wstawia się słowa:

„po uzyskaniu świadectwa maturalnego szkoły średniej”.

IX. Art. 13 otrzymuje następujące brzmienie:

„Odpowiednie dyplomy oficerów nawigacyjnych marynarki handlowej mogą otrzymać bez składania egzaminów:

- a) oficerowie korpusu morskiego polskiej marynarki wojennej na podstawie cenzusu, który ustali rozporządzenie Ministrów Spraw Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu,
- b) osoby, które uzyskały w innych państwach odpowiednie dyplomy, uznane przez Ministra Przemysłu i Handlu za równoznaczne z dyplomami polskimi”.

X. Po art. 13 wstawia się art. 13-a o następującem brzmieniu:

„Dla otrzymania dyplomu maszynisty okrętowego II klasy należy:

- a) złożyć egzamin teoretyczny i praktyczny podług ustalonego przez Ministra Przemysłu i Handlu programu,
- b) posiadać 60-miesięczny cenzus praktyki maszynowej, w tem co najmniej 24 miesiące w charakterze obsługującego maszyny na statkach morskich”.

oraz art. 13-b o następującem brzmieniu:

„Dla otrzymania dyplomu maszynisty okrętowego I klasy należy:

- a) złożyć egzamin teoretyczny i praktyczny podług ustalonego przez Ministra Przemysłu i Handlu programu,
- b) posiadać 72-miesięczny cenzus praktyki maszynowej, z czego co najmniej 24 miesiące w charakterze obsługującego maszyny lub motory na statkach morskich, w tem 12 miesięcy w charakterze pomocnika maszynisty”.

XI. W art. 14 punkt a) po słowie „lub” wstawia się słowa:

„po uzyskaniu świadectwa maturalnego szkoły średniej”.

XII. Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Odpowiednie dyplomy mechaników okrętowych bez składania egzaminów mogą otrzymać:

- a) oficerowie korpusu technicznego polskiej marynarki wojennej na podstawie cenzusu, który ustali rozporządzenie Ministrów Spraw Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu,
- b) osoby, które uzyskały w innych państwach odpowiednie dyplomy, uznane przez Ministra Przemysłu i Handlu za równoznaczne z dyplomami polskimi.

Do otrzymania dyplomu maszynisty I klasy są uprawnieni podoficerowie zawodowi marynarki wojennej specjalności maszynowej, o ile posiadają zaświadczenie właściwych władz wojskowych:

- a) że odbyli co najmniej 60 miesięcy pływania w kampanji czynnej, a w tem co najmniej 18 miesięcy pełnili obowiązki samodzielnych kierowników maszyn okrętowych o sile co najmniej 1000 IHP.,
- b) że są wykwalifikowani pod każdym względem do samodzielnego kierowania maszynami.

Do otrzymania dyplomu maszynisty II klasy są uprawnieni podoficerowie zawodowi marynarki wojennej specjalności maszynowej, o ile posiadają zaświadczenie właściwych władz wojskowych:

- a) że odbyli co najmniej 40 miesięcy pływania w kampanji czynnej, a w tem co najmniej 10 miesięcy pełnili obowiązki samodzielnych kierowników maszyn okrętowych o sile co najmniej 1000 IHP.,
- b) że są wykwalifikowani pod każdym względem do samodzielnego kierowania maszynami.

Do otrzymania dyplomu szypira II klasy są uprawnieni podoficerowie zawodowi marynarki wojennej specjalności pokładowej, o ile posiadają zaświadczenie właściwych władz wojskowych:

- a) że odbyli co najmniej 60 miesięcy pływania w kampanji czynnej, a w tem co najmniej 18 miesięcy dowodzenia statkami pomocniczymi, lub 36 miesięcy pełnili obowiązki bosmana okrętowego,
- b) że są wykwalifikowani pod każdym względem do dowodzenia statkami pomocniczymi”.

XIII. Art. 18 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„W skład tej komisji wchodzi: dwóch członków, mianowanych przez Ministra Przemysłu i Handlu, jeden przedstawiciel marynarki wojennej, delegowany przez Ministra Spraw Wojskowych, a oprócz tego przy sprawdzaniu cenzusu oficerów nawigacyjnych jeden lub dwóch kapitanów wielkiej żeglugi, a przy sprawdzaniu cenzusu oficerów mechaników i maszynistów okrętowych — jeden lub dwóch mechaników I klasy, względnie inżynierów morskich, powołanych przez Ministra Przemysłu i Handlu”.

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Dr. Dobrucki*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabyłowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Pocht i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

201.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji

z dnia 29 grudnia 1927 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa o zmianie taryfy towarowej polskich kolei wąskotorowych.

Na mocy art. 4 p. 9 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i o organizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 580) oraz art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. w sprawie ustanowienia urzędu Ministra Komunikacji (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 567) zarządza się co następuje:

§ 1. Taryfa towarowa polskich kolei wąskotorowych, ogłoszona jako załącznik do rozporządzenia Ministra Kolei z dnia 8 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 300) i uzupełniona rozporządzeniami Ministra Kolei z dnia 24 października 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 785), z dnia 8 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154), Ministra Komunikacji z dnia 18 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 119, poz. 688), z dnia 14 lutego 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 126), z dnia 28 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 314), z dnia 28 kwietnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 387) i z dnia 31 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 870) otrzymuje brzmienie według załącznika do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1928 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie rozporządzenia, wymienione wyżej w § 1.

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabyłowski*